

Leto XXII. 1924.

Št. 6. Junij.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvo, Jugoslovanska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlati se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za junij 1924.

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:

Socialno kraljestvo presv. Srca Jezusovega.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			Ljublj. škof.	lavant. škof.
1 Nedelja	Juvencij, m.	Češč. presv. Srca J. v jun. Družine.	Ljubljana, urš.	Sv. Anton v Slov. G.
2 Poned.	Marcelin, m.	Potrpež. v druž. težavah. Del. druž.	Škocjan p. D.	
3 Torek	Klotilda, kr.	Nadnaravno pojn. kat. Kat. razum.	Soteska	Ljutomer
4 Sreda	Franc Kar. sp.	Verska vzgoja v jav. šolah. Kateh.	Škocjan p. T.	
5 Četrtek	Bonifacij, š.	Zanim. za mis. med Slov. Najv. m. z.	Ježica	Sv. Jurij na Ščavnici
6 Petek	Norbert, š.	Požrtvov. ljub. do Jezusa. Red. v J.	Mirna peč	
7 Sobota	Robert, sp.	Smisel za odpoved. Kršč. matere.	Planina	
8 Nedelja	Binkošti	Prenovit. ver. živ. v Sv. D. Kat. Cerk.	Grčarica	Št. Peter pri Radgoni
9 Poned.	Bink. poned.	Posveč. nedelj in praznikov. Možje.	Ajdovec	
10 Torek	Marjeta, kr.	Ljub. do sov. po zgl. pr. Srca. Zene.	Črni vrh	Kapele
11 Sreda	Barnaba, ap.	Moč in odloč. cerkv. pogl. Misijon.	Lučine	
12 Četrtek	Janez Fak.	Katol. delavske organizacije. Orli.	Vrhpolje p. V.	Sv. Križ pri Ljutomeru
13 Petek	Anton Pad. sp.	Iskrena pobož. v naš. druž. Mladen.	Štanga	
14 Sobota	Bazilij, š.	Reš. soc. vpraš. po k. načelih. Posl.	Št. Vid p. Zat.	Mala Nedelja
15 Nedelja	Sv. Trojica	Vera, up., ljubezen v srca. Duhovn.	Št. Vid p. Lj.	Veržej
16 Poned.	Franc Reg. sp.	Ljudski misijoni. Versko mlačni.	Št. Vid p. V.	
17 Torek	Adolf, š.	Kat. zavest v ljudstvu. Jugsl. škof.	Topla reber	Marenberg
18 Sreda	Fel. in Fort. m.	Veselo izpol. kršč. dolžnosti. Dijaki.	Št. Vid p. C.	
19 Četrtek	Sv. Reš. Telo	Češč. pr. S. v pr. Evh. Br. sv. R. Tel.	Želimlje	Remšnik Brezno
20 Petek	Silverij, p.	Pogosto prej. sv. obhaj. Šol. mlad.	Preserje	
21 Sobota	Alojzij, sp.	Ver. nprav. ogrož. mlad. Red. pokile	Kovor	Muta Sv. Ožbalt
22 Nedelja	Ahacij, m.	Odpušč. razžaljivcem. Zapeljani.	Škofja Loka	Sopota
23 Poned.	Cenon, š.	Srčnost v težav. i nadlogah. Revežl.	Trata	
24 Torek	Janez Krst.	Zmernost pri jedi in pijači. Abstin.	Preska	Šmarje
25 Sreda	Viljem, o.	Nadnaravno pojn. življenja. Očet.	Zasip	
26 Četrtek	Jan. in Pav. m.	Odprava kletvin. Pohujševalci.	Vojska	Sv. Jurij ob juž. žel.
27 Petek	Srce Jezus.	Vdan. in zaup. k pr. Srcu. Br. pr. S.	Dragatuš	
28 Sobota	Preč. S. Mar.	Razš. pobož. do pr. Srca J. i M. M. k.	Črnomelj	Ponikvo
29 Nedelja	Peter in Pavel	Razvoj dobrega tiska. Pij XI.	Ljublj. Št. P.	Zibika
30 Poned.	Spomin Pavla	Gorečnost za božjo čast. - Umrlj.	Radeče	

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Franciška Jagodic in Marija Šket. — R. B. za ugodno rešitev v sodnijskih zadevah; za družinski mir. — Dekle iz Jesenic za pomoč v službenih zadevah. — M. R., članica Mar. dr., za zdravje in za hišni mir. — Marija Žnidaršič, Leskovec pri Krškem. — Neka mati svojega brezverskega in surovega sina, da bi se spreobrnil ter za mir in medsebojno ljubezen. — Neka žena priporoča svojega moža za spreobrnenje k sveti veri ter za stanovitnost v dobrem. — Neka oseba za pomoč božjo v dušnem in telesnem boju. — Neka oseba za pravi zakonski mir in zvestobo ter za božjo milost in blagoslov v zakonu. — Neka žena za uslišanje in pomoč v neki zadevi ter za poklic dobre krščanske matere. — Marijina družbenka, da bi bila uslišana v posebni stiski ter za zdravje. — Neka žena, da bi bila uslišana v več važnih zadevah. — Marijina družbenka za dosego

srečnega zakona ter uslišanje in pomoč božjo v več važnih zadevah. — Vsi našim prošnjam priporočeni.

ZAHVALE

Mladenka L. C. se zahvaljuje Brezmadežni za pomoč v večkratnih zadevah. Zahvala je bila obljubljena. — A. R. (št. Jošt na Kozjaku) izreka obljubljeno zahvalo presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomočnici na Brezjah za ljubo zdravje po dolgi, težki boleznici. — Ana Dornik iz Št. Pavla pri Preboldu presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za zdravju. — A. Čadež Materi božji in sv. Jožefu za zdravje. — Sestra Š. K. presv. Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo v dušni zadevi. — P. K. sv. Jožefu in sv. Antonu za uslišanje v važni zadevi. — A. Š. presv. Srcu Jezusovemu, zaplaški Materi božji, sv. Antonu ter vernim dušam v vicah za uslišanje v zelo važni zadevi. — T. Gradišnik Materi božji za zdravje.

BOGOLJUB

Prva organizacija.

Krščanska družina je in ostane prvi temelj vsega dobrega in plemenitega, vsega lepega in svetega na zemlji. Sv. oče Pij XI. je nedavno poudarjal, da je krščanska družina tudi najgotovjša podlaga duhovskih poklicev. Kjerkoli se opazja, da manjka duhovskih poklicev, tam gotovo bolj ali manj peša krščansko življenje po družinah. V družine je torej treba viliti pravega krščanskega duha. In kje se bodo družine navzele tega plemstva, če ne v bogati zakladnici božjega Srca Jezusovega. Kdo ne umeva, kako globoke važnosti je za starše, če posvete sebe in svoje presvetemu Srcu božjega Zveličarja! Žalibog, da marsikje še vedno nimajo smisla za to posvečenje; nasproti pa puste, da se naseljuje v družino duh posvetnosti, duh mlačnosti in verske brezbržnosti. S strahom gledajo v bodočnost vsi dobri, ko vidijo, kako gineva po nekaterih naših družinah lepo, trezno, urejeno krščansko življenje. Zato bi bila dolžnost vseh, ki hočejo slovenskemu ljudstvu dobro, skrbeti, da se zopet vpelje povsod v zorno družinsko življenje. Zgledna krščanska družina je prva in najpopolnejša organizacija, ki odtehta vse druge.

Ker je pa — žal — toliko družin, ki v njih veje le duh verske malomarnosti, ki se v njih oče in mati bore malo brigata za verske dolžnosti, pa jima tudi ni dosti mar, če in kako jih domači izpolnjujejo, ni čuda, ako nežne cvetke otroških duš v takem ozračju ovenejo in končno vsemu dobremu popolnoma odmrjejo.

Kaj pomaga, ako se v družini nekoliko še molí, če se za silo še posvečujejo nedelje in zapovedani prazniki, če pa manjka onega posvečenja, ki naj bi kakor svetniški soj obdajal vso družino. Življenje vseh družinskih članov bi moralo biti prežeto s pravim krščanskim mišljenjem, hotenjem in udejstvom. Po-

mladi morajo solnčni žarki ogreti vso zemljo, da zazeleni in zacvete. Če bi samo tuintam potegnil gorak veter, bi zemlja čudno izgledala. Tako mora tudi v družino sijati neprestano solnce tople pobožnosti in gorkega svetega mišljenja, če hočemo, da bo mladina v dobrem uspevala.

Danes je pa tako, da sicer posije v družine od časa do časa svetel žarek verskega mišljenja, a hladu in teme je preveč, da bi bilo kaj učinka. V verskem življenju so ljudje tako radi z malim zadovoljni. Malo molitve, pa maša ob nedeljah in praznikih, pa že mislijo, kako dobri in pošteni kristjani so. Toda: krščansko živeti se pravi — ravnati se v vsem, povsod in vselej po naukih in navodilih sv. Cerkve; izpolnjevati božje in cerkvene zapovedi; zavzemati in navduševati se za vse, kar pospešuje čast božjo in zveličanje duš, izogibati se pa vsemu, kar žali Boga in škoduje duši. Kako naj imenujemo družino krščansko, če pa prihaja v hišo list, časopis, ki je očitno protiven vsemu, kar je verskega in cerkvenega?! Kako bi mogli prištevati med krščanske take družine, ki se njih člani — ali morda tudi en sam — družijo s sokolstvom?! Dvema gospodoma hkrati ni mogoče služiti! Otroci, ki doraščajo v takih družinah, ki se ponašajo s svojim navideznim krščanstvom, bodo sčasom postali odkriti svobodomiselnici in protivniki verskega življenja. Bridka izkušnja to uči. Oče in mati — kakor pravimo poštena, še »krščanska« — toda s svobodomiselnim časopisjem na mizi; otroci pa popolnoma v taboru, kjer ni Kristusa!

Skoraj zanesljivo znamenje krščanskega značaja v družini — vsaj v današnjih razmerah — je, če starši pravilno vpoštevajo in cenijo »bлагослов otrok«. Do nedavnega o tem ni bilo treba pisati in govoriti; a danes, ko se je z malomarnostjo v verskih stvareh ter z brezbo-

štvom, ki ni tako redko med nami — razpaslo novo zločinstvo v kraljestvu tajnosti, bi ne bilo prav, če bi molčali. Drugega ne rečemo, kakor to, da je narod, ki se vda zločinstvu, katerega sodna oblast ne zasleduje in je ne more zasledovati, obsojen v propast. O krutem kršenju božje volje in postave tu ne govorimo. Pristavimo samo to-le: Kaj pa je lepšega, kakor starši obdani od venca dobrih, upapolnih otrok! Sveti Duh sam ima veselje nad njimi. Tako beremo: »Tvoja žena je kakor polna vinska trta ob steni tvoje hiše; tvoji otroci so kakor mlade oljke okoli tvoje mize.« (Ps. 127.) In vendar, in vendar...

Svetno nadahnjeni starši vidijo v otroku le ljubeznivo stvarco, hkrati pa bitje, ki povzroča mnogo skrbi; drugi pa smatrajo otroka samo za nadlogo in napatje, za stvar, ki moti njih nagnjenje do razbrzdanosti. Katoliški kristjan pa presoja otroka z očmi vere; vidi v otroku dar božji, otroka božjega, svetišče Svetega Duha. Četudi je otrok slaboten, nebojčen ali celo pohabljen; po svetem krstu je duša njegova lepa, da jo občudujejo nebesa. Nebeški Oče sam je izročil staršem otroke v odgojo in oskrbo; zanj, za nebesa jih vzgajajo. Ali ni to velika odlika, ali ni prečastna služba?

Nedavno se je mudil v neki ljubljanski pisarni pošten, krščanski gospodar, oče 12 otrok. Neka površna mestna gospodična s plitvo versko izobrazbo se je drznila — ko se je mož pohvalil s svojo številno družino, izustiti besede: »Jaz bi pa ne marala toliko otrok.« Mož jo kratko, a odločno zavrne: »Če Bog kozo

ustvari, ji preskrbi tudi grm, da ga obira.«

Dobra gorenjska mati, ki je sedela med kopico osmero otročičev (bilo je 21. aprila letos), se je pohvalila proti gospodu iz Ljubljane, ki je šel mimo ter jo je prijazno vprašal, če so vsi njeni, takole: »Vsi so moji. Včasih je treba kaj potrpeti z njimi, pa jih imam le rada. Težko gre, pa vendarle noben kruha ne strada. Veste, gospod, Bog poskrbi otroku za kruh, še preden je rojen.« — Tako govore verni, pa vestni slovenski starši!

V življenju je otrok ona važna vez, ki spaja očeta in mater z ljubeznijo tudi potem, ko se je razkadila prva opojnost in je nastopila resnost življenja. Kjer zakonskim oslaja življenje ljubezen do otrok, jarem nerazvezljivega zakona ni težak; nasproti pa klic po razporoki odmeva navadno najbolj tam, kjer se je zločinski boj zoper otroka najbolj razpasel.

Dobri otroci so dobrota ne le za starše, marveč za vso javnost. Kolikor dobrih otrok, toliko zagotovil božjega blagoslova za hišo, vas, občino, deželo in državo. Marsikatero nesrečo odvrne Bog z ozirom na dobre otroke; marsikdaj pošlje Bog zaradi dobrih otrok svoj blagoslov nad nas vse.

Blagor staršem, ki odgajajo otroke božje za nebesa! Plačilo bogato jih čaka pri božjem Prijatelju otrok — ne glede na srečno zavest, da so kot namestniki božji v polnem obsegu storili svojo dolžnost. Dobro odgojeni otroci so pa že na zemlji največja sreča in opora skrbnim staršem.

Apostolstvo mož.

3.

Tretjič moramo pomisliti, ko govorimo o apostolstvu mož in fantov, da so današnji časi — časi velikih, izrednih milosti. Pomislimo na pobožnost Srca Jezusovega in na milosti, ki nam jih hoče Gospod nakloniti s to pobožnostjo. »Nobene meje in nikaškega konca ne bom stavil darovom in milostim za tiste, ki jih bodo iskali v mojem Srcu,« je govoril Gospod Marjeti Alakok. In ob drugi priliki ji je razodel: »Svetni ljudje bodo po tej ljubeznivi pobožnosti prejeli vso svojemu stanu primerno pomoč: mir družin, pomoč pri delu,

nebeški blagoslov pri vseh svojih podjetjih, tolažbo v stiskah. Nikjer in nikoli ne bodo našli boljšega varstva, kakor v tem presvetem Srcu — v vsem svojem življenju, zlasti pa ob svoji smrti.« Mir družin obljublja Gospod po tej pobožnosti. In kako potrebujejo mnoge tudi navidez srečne družine božjega miru, pogosto zato, ker zakon v mladih letih ni bil po volji božji sklenjen, ampak prisiljen po grehu in drugih okoliščinah! Pomoč pri delu bodo dobili ljudje po tej pobožnosti in nebeški blagoslov pri vseh svojih podjetjih. In kako potrebuje večkrat ravno današnje dni katoliški mož te

božje pomoči in blagoslova z nebes, ko je boj za vsakdanji kruh tako težak! Tolažbo v stiskah obljublja božje Srce Jezusovo njim, ki je bodo častili. In kako potrebuje ravno v današnjih dneh marsikateri mož božje tolažbe, ko stoji vsled bridkih časovnih razmer po nekaterih letih svojega zakonskega življenja strt ob pogledu na uničene nade svojih mladostnih let.

Da, velika milost in velikega pomena je ravno pobožnost Srca Jezusovega za moža v današnjih časih. Ta pobožnost pa je v tesni zvezi z drugo veliko milostjo, ki jo ponuja Bog človeštvu današnjih dni: namreč milost pogostnega, da vsakdanjega sv. obhajila. Kdaj v zgodovini je Cerkev tako na široko odprla vrata tabernaklja kot današnje dni? Kdaj je s toliko jasnostjo in materinsko ljubeznijo določila pogoje, pod katerimi smejo verniki priti v bližino svojega božjega Odrešenika? Ta milost, je dejal po pravici takoj, ko so izšli odloki Pija X. o pogostnem sv. obhajilu, pobožni in učeni kardinal Vives y Tuto, je največja milost, ki jo je Gospod izkazal človeštvu po tridentinskem cerkvenem zboru (l. 1545 do 1563). In to veren mož ve: ve, da časi za versko življenje niso dostikrat ugodni, ve pa tudi, da je ravno Evharistija zakrament vere, ki loči verne in neverne, ki pa tudi daje vernim razsvetljenja, da morejo verovati. Ve, da človek sredi današnjega grudomolstva lahko zgreši svoj končni namen, za katerega ga je Bog ustvaril, namreč sveta nebesa; ve pa tudi, da ravno Evharistija najbolje uravnava njegovo živlensko pot proti svetim nebesom. Ve, kakor smo že spredaj omenili, da potrebuje ravno današnje dni vsak mož, veren pa tudi brezveren, dostikrat obilne tolažbe; ve pa tudi, da je ravno zakrament sv. Reš. Telesa vir prave notranje tolažbe in opore v Bogu. Ve, da se Kristusu ravno v zakramentu sv. R. T. godijo največje krivice in da je Kristus že za časa svojega zemeljskega bivanja v posebni meri odlikoval može, odkazuje jim pa tudi današnje dni prav tako v Cerkvi kot v družini posebno odlično mesto. Vse to torej ve veren katoliški mož; zato ljubi Kristusa in njegovo Cerkev in v tej lju-

bezni in otroški vdanosti se rad približa kadarkoli mu je mogoče k obhajilni mizi in posebej še vsako prvo nedeljo ali prvi petek v mesecu, ker Kristus to še posebej želi.

Odtod nam je zopet umljivo, zakaj so sprejeli »možje v apostolstvu« tretji sklep med prva dva, namreč: Z vnemo naj se udeležujejo vsako prvo nedeljo zadostilnega sv. obhajila.

Prelep je torej namen in pomen apostolstva mož. Bogati sadovi za čas in večnost mu sledijo, kjerkoli se ga oklenejo z vnemo dušni pastirji in verniki. Zato naj požene globoke korenine ta času primerna ustanova tudi med nami! Saj bi človek dejal, da ravno mi Slovenci potrebujemo še posebej odločno zavednih katoliških mož, potrebujemo še posebej zadostilnih dobrih del, potrebujemo pogostnega sv. obhajila. Zakaj na mejniku smo med obema svetovoma: med vzhodom in zahodom, med pravoslavjem in katoličanstvom. Če je kje, tu je treba svetilnikov, ki svetijo s svojim življenjem izgubljenim bratom, da najdejo pravo pot domov; treba pa tudi neupogljivih katoliških značajev, ki z vso milobo, a tudi z vso resnobo izpovedujejo svojo versko zavest. In temna je naša sedanost z ozirom na pregrehe, ki jih ravno Slovenci delamo pred Bogom. Redkokje, pravijo tisti, ki svet poznajo, je nasplošno časopisje Cerkvi in Bogu tako sovražno, kakor je nekaj naših slovenskih listov. Redek je narod, ki bi imel vsakega šestega otroka nezakonskega, in težko je najti ljudstvo, ki bi bilo tako vdano pijači kot naši slovenski možje. In temna je naša preteklost z ozirom na sveto obhajilo. Zakaj učeni možje, ki raziskavajo našo slovensko preteklost, trdijo, da se je bil janzenizem globoko zajedel tudi v dušo našega naroda in ta janzenizem še danes deluje kot strup in odvrača zlasti može in fante od obhajilne mize. Zato apostolstvo v vsako župnijo, in v apostolstvo vsi zavedni katoliški možje! Dobro voljo pokažimo vsi, Gospod pa daj in bo dal svoj blagoslov!

Ali smo že začeli?

Na Goriškem so se duhovniki posebno zavzeli, da posvete povsod družine Jezusovemu Srcu. Eden izmed gospodov piše v »Zborniku« pod naslovom: Ali smo že začeli spisovati »zlato knjigo« družinske posvetitve presv. Srcu Jezusovemu?

Drugi katoliški narodi so poslali v Paray-le-Monial že cele sklade debelih zvezkov posvetilnih pol; italijanski katoličani so pred letom vzdali v glavni oltar cerkve al Gesù v Rimu stotisoč listin o izvršeni posvetitvi. Goreči častilci božjega Srca razvijajo vsepovsod živahno agitacijo za to lepo družinsko pobožnost. Ustanavljajo posebne centrale, ki oskrbujejo ta sveti ogenj in podžigajo srca k požrtvovalni vnemi za božje Srce; posebna tajništva pa imajo v pregledu ves razvoj te važne akcije in vodijo sezname že posvečenih družin v svojem okolišu.

In pri nas?

Ponovno smo že razpravljali o tem predmetu. Pobožna vaja je torej povsem znana nam in ljudstvu. In vendar? Kako redke so še zmeraj one družine, ki so si na očiten in slovesen način izvolile božje Srce za svojega zavetnika in ga proglasile za svojega Kralja? Kamen se je sicer utrgal v gori, a pomika se z naravnost nerazumljivo in docela nepričakovano počasnostjo dalje.

Le od časa do časa mal utrinek, le tu pa tam svetla iskra — le posamezne družine — a o gorkem ognju, o mogočnem kresu, ki bi visoko dvigal plamen ljubezni do božjega Srca in zajemal čimdalje večje množice krščanskih družin, ni bilo doslej še od nikoder slišati.

Po pravici se torej povprašujemo, kaj je temu krivo? Mar so naši ljudje res tako mrzli do presvetega Srca, da jih ta ogenj ne zajame in ogreje, ali pa se mi zadostno ali vsaj dovolj spretno ne potrudimo, da bi jim to lepo pobožnost omilili in jih pridobili zanj? Ali obstojata kar oba vzroka skupaj, ali je morda teh še več?

Vzdržimo se sodbe. Eno pa je gotovo: Na tej nizki stopnji ne moremo in ne smemo ostati. Zadeva je tako važna in pomembna za ves duševni preporod naših družin, da nikakor ne smemo preko tega vprašanja z običajno, hladno omahljivostjo: Saj smo že poskusili, pa ne gre; naše ljudstvo ni še zrelo za to pobožnost.

Če je temu res tako, potem mora solnce naše gorečnosti bolj toplo sijati,

da bo moglo ogreti tudi ta mrzli rod, ki naj končno dozori za iskreno češčenje božjega Srca.

Premnogi praktični nagibi, zakaj naj se s posebno vneto zavzamemo za češčenje presvetega Srca Jezusovega in posebej še za razširjanje družinske posvetitve, so povsem znani. Le enega naj tukaj še posebej poudarimo.

Družinska posvetitev je eden najlepših činov in morda naravnost višek v češčenju božjega Srca. Hkrati ima — enkrat izvedena — zasigurano svojo bodočnost, ker je podoba presvetega Srca ono močno sidro, s katerim se utrdi v krščanskih družinah. Medtem ko druge pobožnosti v premnogi slučajih z duhovnikom vzrastejo, stojijo in padejo, ima družinska posvetitev svojo glavno oporo v družini sami. Tam je njeno središče in ni navezana ne na cerkev, ne na duhovnika. Zato ne zamre, dekler je v hiši le nekdo, ki ne zanemari prestola božjega Srca, ampak ga kinča s cvetjem, mu prižiga lučko in časti z molitvijo ter tako družino vedno spominja na dano obljubo, na storjeno prisego. Božje Srce pa kot družinski kralj tudi samo tako miho gleda s svojega prestola na sebi posvečene, da je že ta mili njegov pogled neprestani pridigar vsem, ki z njim stanujejo pod isto streho. Temu milemu pogledu se ne more trajno umikati ali ustavljati niti družina, ki se mu je bila morda za nekaj časa odtujila; saj božje Srce, zvesto svoji obljubi, siplje nanjo večje in izrednejše milosti.

Ali homo torej začeli?

Saj smo že morda povsod, a žal, doslej le z majhnim uspehom. Po mojem skromnem mnenju morda največ zato, ker še nismo doslej te pobožne akcije primerno organizirali in uredili. — Tako »Zbornik«.

Zatem sledi 10 točk, kaj naj duhovniki store, da se posvečenje splošno vpelje.

Božje Srce, kateremu pripravljajo drugi narodi triumfalen pohod v svoje družine, stoji pred vratmi slovenskih hiš in trka... če mu kdo odpre. Kot posredovalce svojih skrivnosti nas miho prosi, da prosimo dovoljenje — ne — povabilo za vstop.

Že gori!

Čeprav Kraševac ni Dobropoljec (kakor »Bogoljubov« dopisnik prav pravi), je vendar Pivčan — Pivčan

Trnovo, Pivka, Košana so mobilizirane v eni misli: posvetimo družino Srcu Jezusovemu. Če se je že skoro vsa trnovska župnija, ki šteje nad 8000 duš, posvetila po hišah Srcu Jezusovemu; če knjižice: »Posvetimo družine Srcu Jezusovemu« in »Srečne hiše« romajo od hiše do hiše; če verniki hitijo postavljat podobi Srcu Jezusovemu častno mesto ali pa jo kupujejo, če je še nimajo; če je n. pr. v Dol. Košani ali v Štivanu ali Harjah itd. bilo vpričo duhovnika od 25 do 40 posvečenjen dan in so verniki od hiše do hiše hodili kot v procesiji, z veseljem v srcu, s solzami v očeh in pesmijo na jeziku; tedaj mi boste potrdili, da želi Srce Jezusovo tudi med miselnimi Nötranjci in mrzlimi Kraševci kraljevati!

Tudi mi smo nekaj časa mislili, da ne pojde, češ, to je za južni temperament ali za mehkega Dolenjca. Pa smo se zbrali enkrat pozimi v Trnovem na skupno konferenco iz obeh dekanij, Trnovo in Postojna, vprav radi posvečenja družin. Inicijativa je izšla iz postojnske dekanije — po-

gum je dajal letošnji Pastirski list — začela je izvrševati trnovska, pa je šlo.

Ko smo začeli pridigati — nismo imeli samo par pridig — šlo je kar naprej in še danes ni konca. Nismo gledali, da bi se moralo po prvem naskoku že vse posvetiti. Ne! Srce Jezusovo nam je bilo milostljivo, da smo ga, če se smemo pohvaliti — posnemali: »Učite se od mene, ki sem krotak in iz srca ponižen.«

In sad češčenja in posvečenja? Kakšna izredna izpreobrnjenja niso znana — kakor jih je doživel P. Matej. Ali milosti polno življenje se dviga. »Gospod, pet let skup ni bilo toliko obhajil, kot jih je sedaj v teh mesecih.« »Pri nas še ne pomnimo, da bi ljudje tako šli k obhajilu kot sedaj,« je glas iz druge župnije. In trnovski g. dekan je rekel: »Gg. kaplana mi pravita, kako zelo prihajajo po posvetitvi ljudje k sv. obhajilu.«

Sobratje! Začnite! Naj vas ne zapelje počasnost vernikov, vodi naj vas Srce Jezusovo, krotko in iz srca potrpežljivo!
Srečko.

Bolnikova jutranjica.

Prešla je dolga, strašna noč.
Pošla je meni zadnja moč.
Otrpnil sem od bolečin.
Izmučen vzdiham iz srca globin.
Moči, Gospod, močil!

O Jezus, moje duše zdravje,
pozábi na nebeško slavje,
pa spusti se v moj borni stan.
Glej, zunaj se že dela beli dan.
o, zame dvojni dan!

O Jezus, pridi; zlato solnce vzdil!
Bolnik pozabi vse, če tebe vidi;
če ne, s telesom peša tudi duh.
O pridi, zdravje, močnih kruh,
o vse ozdravljivi lek! —

Prihajaš. Zvonček že cinglja.
Ta zvonček čudno moč ima.
Pomiri se, telo, glej, zdaj
povzdignjeno boš z dušo v raj! —
Tako. Kaj češ še, črv?!...

O Jezus, naj le še trpim,
noči še tisoč prebedim, —
če ti mi boš zdravnik v bolezni,
dokler se kopal v tvoji bom ljubezni,
o srečen, srečen jaz!

Saj pač na svetu vsem nesreče ni,
ki stokrat že zaslužil je ne bi! —
Naj nič od tebe, Jezus, me ne loči,
da srečni dan mi v rajju kdaj napoči,
ko boš mi večno zdravje ti!

A. Martinčič.

Katoliška vera v Rusiji.

V Rusiji je bilo pred svetovno vojno nad 15 milijonov katoličanov. Ko se je ustanovila samostojna Poljska in Litva, je ostalo v sedanji Rusiji morebiti še okoli 2 milijona katoličanov raznih narodnosti, Poljakov, Litvinov, Nemcev, Gružinov, Armencev. A to število katoličanov je ne-

gotovo, ker se katoličani poljske in litvinske narodnosti izseljujejo in vračajo na Poljsko in Litvo. Največja ruska katoliška škofija je mogilevska s sedežem v Petrogradu. To je po obsežnosti prostora največja škofija na svetu. Obsega namreč skoraj celo evropsko Rusijo (razen zahod-

nih pokrajin) in celo Sibirijo, tja do Vladivostoka.

Boljševiki so strašno preganjali rusko pravoslavno cerkev in duhovščino, ker je bila preveč zvezana s carsko vlado in ker duhovščina pri ljudstvu ni bila priljubljena. Katoliške vere in duhovščine sprva niso tako preganjali. Nekoliko časa se je dozdevalo, da hočejo katoličanom

plaka; prelata Budkieviča pa so obsodili na smrt in ga v ječi umorili. Katoliški duhovniki v Rusiji so pravi mučeniki za svojo vero; boljševiki so jih preganjali iz sovraštva do katoliške vere.

Ta boljševiška grozodejstva proti katoličanom so še strašnejša, ker so se vršila v dobi, ko so katoliški redovniki v imenu sv. očeta med stradajočimi Rusi

Presveto Srce slava — naj poje ti srce!

prizanašati. Polagoma se je pa pokazalo, da brezverski in brezbožni boljševiki preganjajo sploh vsako vero. Mogilevskega nadškofa Roppa so že l. 1921. pregnali; v Petrogradu je ostal še pomožni škof Cieplak. Leta 1922. in 1923. pa so začeli silovito preganjati katoliško cerkev. Veliko število katoliških duhovnikov so lansko leto obsodili v ječo, med njimi škofa Cie-

delili podporo in živež ter so tako na tisoče Rusov rešili gotove smrti. Po vsem katoliškem svetu so se po naročilu svetega očeta nabirali darovi za stradajočo Rusijo, v kateri je razsajala strašna lakota. Boljševiki so morali pač dovoliti, da so prišle v Rusijo posebne dobrodelne komisije svetega očeta; dovolili so, da so te komisije delile živež, obleko in reševale

ljudi telesne smrti. A zraven so pa strogo pazili, da papeževi zastopniki ne bi mogli iti med ljudi in jih poučevati. Nazadnje so se pa proti papeževim zastopnikom jako neprijazno obnašali. Vendar so člani papeških komisij od blizu videli, kako je rusko ljudstvo res žejno in lačno verske resnice in kako so na Ruskem ugodna tla za katoliško vero, ko se bodo zopet vrnile redne razmere.

Zadnja leta je veliko odličnih Rusov prestopilo v katoliško Cerkev. V Petrogradu in v Moskvi se je ustanovilo več katoliških župnij vzhodnega obreda za Ruse. Cerkveni poglavar teh katoliških Rusov je generalni vikar (eksarh) monsinjor Leonid Fjodorov. Ker je složno deloval s katoliškimi duhovniki latinskega obreda, zato je bil tudi on skupno z mnogimi katoliškimi duhovniki lansko leto obsojen v ječo; njega so sodili še bolj strogo, ker se je pred boljševškimi sodniki posebno odločno obnašal in ker boljševiki vedo, da so ravno katoliški duhovniki vzhodnega obreda najbolj nevarni brezbožnim boljševškim namenom. Rusko ljudstvo bi se namreč v trumah vračalo v katoliško Cerkev, ako bi med njimi delovali tako goreči katoliški duhovniki vzhodnega obreda. Zato pa boljševiki posebno divjajo proti ruskim katoliškim duhovnikom in redovnicam vzhodnega obreda.

Tudi med tistimi Rusi, ki so morali pred boljševiki bežati iz Rusije, se jih je veliko povrnilo v katoliško Cerkev. Več ruskih mladeničev se pripravlja za duhovski stan, da bi mogli kot misijonarji delati

med svojim ljudstvom; nekoliko jih študira v Rimu, nekoliko pa na Francoskem, v Avstriji in na Češkem.

Po popolnoma zanesljivih poročilih iz Rusije je gotovo, da so med ruskim ljudstvom jako ugodna tla za pravo vero, ko se bodo razmere toliko uredile, da bo mogoče mirno in redno oznanjati pravo vero, ustanavljati župnije, šole in dobrodelne zavode.

Sveti oče so trdno prepričani, da je prišel čas, ko se bodo ločeni vzhodni kristjani v večjem številu vračali v katoliško Cerkev. Zato toplo priporočajo, naj bi vsi katoličani, posebno pa katoliški Slovani podpirali delo za zedinjenje vzhodnih narodov s katoliško Cerkvijo. Že v predzadnji številki »Bogoljuba« smo o tem poročali.

Pri nas imamo **Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije**, ki z molitvijo in miloščino deluje za versko zedinjenje ločenih vzhodnih kristjanov. Naša dolžnost je, da skrbimo, da se ta apostolska bratovščina zopet poživí. Letos bo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda izdalo posebno letno poročilo z zanimivim popisom verskih razmer na vzhodu. Verni Slovenci, poživite zanimanje za to apostolsko delo. Pridružite se Apostolstvu sv. Cirila in Metoda, poslušajte opomine škofa Slomška in klic sedanjega svetega očeta; z molitvijo in miloščino sodelujte s katoliško Cerkvijo, da bi se naši ločeni vzhodni bratje povrnilo k verski edinosti in izpolnili gorečo željo Srca Jezusovega, da bi bil en hlev in en pastir!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jos. Volc.)

2. Kako varovati razuzdanosti otroke v šolskih letih.

(Dalje.)

Dostaviti moramo tu še nekaj. Prvič to: da ne bo imel otrok napačno poučene vesti, mu je tudi povedati, kdaj pri grdobijah nima greha. Takrat namreč, kadar ne soglaša, ne pomaža razuzdancem, ko grdo govorijo ali se nesramežljivo vedejo vpričo njega. Ni namreč vedno mogoče, bežati iz slabe družine. V takem slučaju velja pravilo: Čemur ne pritrdim, s tem se ne ogradim. — Drugo je to (prosimo oproščenja, če omenimo naravno nečedno reč): tudi zgolj nesnažno govorjenje še ni greh,

dasi je tako govorjenje nedostojno. Mnogi otroci v tem oziru ne delajo razlike, pa to ni prav. Govoriti na primer brez potrebe o takozvani telesni potrebi, o človeškem blatu, izločevanju vetrov, sedalu, bruhanju — je sicer nečedno govorjenje, pa ni greh: otrok si upa govoriti o tem tudi pred starši. So pa spolne reči, o katerih bi si pa otrok ne upal ziniti besedice pred starši. Na take reči radovoljno misliti, o njih govoriti, jih gledati, je pa greh in tudi pohujšanje za druge. Res pa je — in to se

otroku nasplošno tudi lahko pove — da imajo vsi udje na človeškem telesu važno nalogo od Stvarnika. Grde naredi le človek, če jih zlorabi za razuzdanost. Sramežljivo, čisto telo je pa častivredno v vseh udih, tudi če jih radi človeške slabosti zakrivamo. »V tej razliki,« pišejo škof Jeglič, »vidi otrok potrebo sramežljivosti in se nanjo navadi, preden je kaj čul o spolnih stvareh. To spoštovanje, ki izvira iz spoštovanja do Boga, je prav dobro sredstvo, da se ohrani čistost duše in telesa.«

Nekateri svetujejo tudi, naj poučita oče in mati otroka, ko je že nekoliko dorastel, kar prostodušno tudi o spolnih rečeh in o postanku človekovem, češ, če ga starši ne bodo poučili s spodobnimi besedami, ga bodo pa drugi, in sicer tako, da bo otroku v škodo. Zato je bolje, če zve otrok tudi o teh rečeh resnico eno leto prej ko en dan prepozno. Drugi vzgojeslovci pa tega nasveta ne odobravajo. Pravijo: Tak pouk bi občutno prizadel otroško sramežljivost in odprl v otrokovi duši na široko duri grdim mislim in poželjivi radovednosti. Nemški škofje n. pr. so leta 1913. vernike poučili tako: »Česar dandanes krvavo manjka, česar je zlasti otrokom naše dobe potrebno, ni razkladanje, ampak molčanje o takih rečeh.« Težko je odločiti, kdo ima prav. Toliko je gotovo, da previden pouk o teh rečeh, podan pravočasno in v pravi meri, polagoma in po potrebi ne more škodovati prirojeni otroški sramežljivosti. Vsak človek, ko pride v gotovo dobo, že nekako po naravnem razvoju izve o teh rečeh. Celó

najčistejša devica Marija je vedela: »Kako se bo to zgodilo, ko moža ne poznam?« (Luk. 1, 34.) Torej vidimo, da je človek še zmeraj lahko zelo sramežljiv in nedolžen, ako tudi ve o teh rečeh. Zato sodimo, da naj mati otroku v teh letih vsaj kaj namigne — po domače povedano: kako besedo mimogrede vrže — tudi o spolnih rečeh, in vsega preveč ne skriva, če jo otrok o tem kaj vpraša, da ne bodo pohujšljivci prvi otrokovi učitelji v teh zadevah. Na primer: da je marsikaj dovoljeno zakonskim, kar ni samskim; da je Bog tako ukrenil, da pride otrok po materi na svet, ki ga rodi, doji in zanj trpi — in kar se ji tega še zdi potrebno. Morda porabi za ta pouk priliko, ko otroku razlaga v apostolski veri resnico »spočet od Svetega Duha« ali vrstico angelskega češčenja »... in je spočela od Svetega Duha«, ali skrivnost svetega rožnega venca: »Kisiga Devica v obiskanju Elizabete nosila«, ali klic: »Srce Jezusovo, od Matere-device od Svetega Duha upodobljeno!« Nam se namreč zdi, da se pokažejo tudi spolne reči otroški duši v vse drugačni luči, če so ožarjene s svitom nadzemskega, kakor pa, če so navezane na čisto naravne primere in pojave. Povej pa, mati otroku tudi to (ponovno poudarimo): »Ko bi te hotel malopriden odrasli človek ali pa kak pohujšljiv otrok v teh rečeh kaj poučevati, ga ne poslušaj in ne verjemi mu vsega, ampak povej meni: jaz ti bom povedala vse po resnici, kar ti je treba vedeti.«

Grinjonova pobožnost — ponovitev krstne obljube.

II.

Povedali smo že, da posvetitev in darovanje samega sebe Jezusu Kristusu po Mariji, katero je učil blaženi Grinjon Montfortski, lahko imenujemo tudi popolno obnoveitev krstne obljube. Pred svetim krstom je vsak človek podložnik hudobnega duha; pri sv. krstu pa se odpove slovesno sam ali po svojih botrih satanu, napuhu in vsemu njegovemu dejanju in postane tako podanik Jezusa Kristusa. Ravno to storimo s popolno posvetitvijo. Kakor je razvidno iz posvetilne molitve, se odpovemo hudobnemu duhu, svetu, grehu, sami sebi in se

izročimo Jezusu Kristusu po Mariji; da, še celo več storimo; pri sv. krstu govore drugi za nas, boter ali botra; v tej pobožnosti pa storimo vse sami, popolnoma prostovoljno. In pri sv. krstu se tudi ne darujemo; smemo še razpolagati z dušnimi in telesnimi darovi v lastno korist ali v prid drugim. V tej pobožnosti pa se izrečno darujemo Jezusu Kristusu po rokah Marijinih in mu izročimo vsa naša dobra dela v last za vselej.

Sv. Tomaž uči, da se pri sv. krstu odpovemo hudobnemu duhu in njegovemu napuhu; sv. Avguštin pa dostavlja, da je

ta obluba (krstna) največja in nerazločljiva. In vendar, koliko nezvestobe je med kristjani do te svete obljube! Izvira pa to izneverjenje krstni oblubi iz tega, ker vse premalo ali skoraj nič ne mislimo in ne vpoštevamo, kaj smo po svojih botrih Bogu obljubili, nič prostovoljno ne obnavljamo pri sv. krstu storjenih obljub.

Cerkveni zbor, ki je bil sklican v Sens (San), se je izrazil, da je najizdatnejše sredstvo, dvigniti ljudstvo iz propalosti, v tem, ako ga pripravijo, da obnavlja krst-

no oblubo, ako mu v spomin pokličejo, kaj je pri sv. krstu Bogu obljubilo. Ker cerkveni učenički, cerkveni zbori in skušnja uči, kako koristno je obnavljati krstno oblubo, ni li torej modro in pametno, da storimo to na popoln način; namreč s posvetitvijo samega sebe Jezusu Kristusu po njegovi sveti Materi? Pravim na popoln način, ker se pri tem darovanju samega sebe našemu Gospodu poslužujemo najpopolnejšega sredstva, namreč presvete Device.

Vzor svete zdržnosti in treznosti.

Zlate jagode.

12.

»Če hočeš spoznati mero svoje ljubezni do Boga, preudari, kako veliko je tvoje hrepenenje po trpljenju in ponižanju. Duša raste v ljubezni

do Boga v taki meri, v kakršni narašča nje težnja po trpljenju in poniževanju. To so zanesljiva znamenja onega nebeškega ognja; vse drugo je le dim.« (Sv. Vincencij Pavelski.)

Ko se je nekoč Gospod prikazal svetemu Janezu od Križa in ga vprašal, kakšno plačilo želi za mnogotero trpljenje in preganjanje, ki ga je zaradi njega prenesel, je svetnik odgovoril: Nič drugega, nego trpeti in biti zaničevan. Njegovo stalno geslo je bilo: »Zaradi tebe, o Gospod, trpeti in biti zaničevan!«

Ko je sv. Matilda slišala peti evangeljske besede: »Simon, Jonov sin, ali me ljubiš bolj kakor ti-le?« (Iv. 21, 15), se je kar nekako zamaknila v Boga, in v tem zamaknjenju se ji je zdelo, kakor da jo Kristus vprašuje: »Matilda, ali me ljubiš bolj ko vse na svetu?« Ona odgovori: »Ti veš, Gospod, da te ljubim!« Gospod nadaljuje: »Ali me ljubiš tako, da si pripravljena, zaradi mene pretrpeti vse vrste bolečin, muk in poniževanj?« Na to odvrne ona: »Ti veš, Gospod, da me noben križ ne more odtrgati od tebe!« — »Če bi pa te muke bile strašne,« vprašuje Gospod dalje, »ali bi jih iz ljubezni do mene rada in z veseljem trpela?« — »Da, moj Bog,« odgovori Matilda, »na vse sem pripravljena. Za nadvse srečno bi se štela in imela, če bi morala trpeti kaj za te, ki si iz ljubezni do mene toliko pretrpel; vse bi se mi zdelo lahko v misli, da si ti iz ljubezni do mene hotel postati nož bolečin!«

Sv. Benedikt Labre je s svojim življenjem jasno pokazal, da čuti kar neko lakoto po trpljenju in poniževanju. Ljubezen, ki jo je gojil do svojega božjega Zveličarja, je razplamtela njegovo hrepenenje po trpljenju na čudovit način. Eden izmed navadnih njegovih vzdihov (nemški: »Schußgebet«; morda: »molitveni mehurček«? (ker se dviguje iz srca k Bogu kakor mehurček z dna posode polne vode na vrh. - Prevaljec.) je bil: O Jezus, moja ljubezen, darujem ti svoje srce! O neskončno ljubljeni Zveličar, presadi svoje sveto trpljenje v moje srce!

Molitev! Daj mi, o Bog, ljubezen in željo po poniževanju in trpljenju, in ne dopusti, da bi me mogel kak križ ločiti od tebe! Vtisni mi globoko v srce svoje sveto trpljenje, da se bom štel za srečnega, če bom moral zaradi tebe kaj trpeti!

13.

»Čim manj zemskih željâ, tem več ljubezni imamo. Kdor sploh nobene želje ne čuti več v sebi, ta ima popolno ljubezen.« (Sv. Avguštin.)

Sv. Francišek Saleški je rekel včasih tistim, ki jim je odkril svojo notranjost: »Malo želim, in še tisto malo, kar želim, želim prav malo. Skoraj nobene želje nimam, in če naj bi se še enkrat rodil, bi najrajši sploh nobene ne imel.«

Sv. Terezija je bila tako prepričana, da popolna ljubezen izključuje vsako zemsko željo, da je vzklikala: »O Bog, moja ljubezen! Bolj ljubiš ti mene, kakor morem jaz sama sebe ljubiti; da, bolj kot morem doumeti! Zakaj bi pač več želela, kakor kar mi ti hočeš dati!«

Neki duhovni voditelj je enemu izmed svojih duhovnih otrok, ki ga je prosil primernegega zdravilnega navodila, odgovoril: »Dobro si zapomnite, kar vam zdaj povem: Besede: 'Hočem, nočem, rajši bi...' naj nikdar ne pridejo iz vaših ust, in občutkov, ki jih te besede morejo izraziti, naj nikoli ne bo v vašem srcu!«

Molitev! Moj Bog, ne hlepim po bogastvu, ne po časti, ne po veselju tega sveta; tudi si ne želim spoštovanja ljudi, zdravja ali življenja. Nič zemeljskega ne hrepenim, le po tebi koprnim in pa to želim, da bi izpolnjeval tvojo sveto voljo!

14.

»Ali imamo resnično ljubezen do Boga, se pokaže zlasti v ljubezni do bližnjega. Te dve čednosti nista nikdar ločeni med seboj; in čimbolj v poslednji raste mo, tembolj v prvi napredujemo. Glej torej, kako je s tvojo ljubeznijo do Boga! Če je tvoja ljubezen do bližnjega popolna, je tudi do Boga popolna; s tem si vse storil.« (Sv. Terezija.)

Tertulijan poroča o prvih kristjanih, da so se med sabo tako popolno ljubili, da so pogani kar strmeli in govorili: »Glejte, kako se kristjani ljubijo! Kako se spoštujejo! Kako gledajo, da bi si izkazovali usluge! Da, kako so celo pripravljene, drug za drugega iti v smrt!«

Sv. Hijeronim pripoveduje o sv. Janezu Evang., da se je v svoji visoki starosti, ko ni mogel več hoditi, dajal po svojih učencih v cerkev nositi, in, ker zaradi oslabeledosti ni mogel imeti nobenih daljših govorov, se je omejil le na te besede: »Otročiči, ljubite se med seboj!« Njegovi poslušalci so se čudili enoličnemu ponavljanju istega opomina. Zato so ga vprašali, zakaj jim nikoli nič drugega ne pove. Nato jim je apostol razložil: »Moji

otročiči, to je Gospodova zapoved; če to izpolnite, ste storili vse!»

Sv. Frančiška Šantalska je kar koprnela, da bi vsa opravila njenih duhovnih hčerâ preveval duh ljubezni. Zato je dala na steno hodnika, ki so po njem redovnice najpogosteje morale iti, napisati lastnosti ljubezni, ki jih navaja sv. apostol Pavel: »Ljubezen je potrpežljiva, je krotka, ni ljubosumna, ni častihlepna, ni sebična, ni zlobna. Vse veruje, vse upa, vse prenesel! (1. Kor. 13, 4.)« In kadar se je katera redovnica pregrešila kaj proti ljubezni, jo je Frančiška poslala na hodnik brat ta izrek, ki ga je

imenovala zrcalo samostana. Često je sama vpričo svojih redovnih sestrâ brala te besede, potem se je obrnila k njim ter jih nagovorila z očmi, ki je iz njih sijal žar ljubezni: »Če bi govorila angelske jezike, pa bi ne imela ljubezni, bi nič ne bila; in če bi izročila telo mukam in ognju, pa bi ne imela ljubezni, bi mi vse to nič ne pomagalo!« (1. Kor. 13, 1.)

Molitev! Moj Bog, svojega bližnjega hočem ljubiti zaradi tebe, ker prihaja od tebe, gre k tebi in je tvoj. Vedno hočem v njem gledati tebe, zanj moliti in mu iz ljubezni do tebe vse dobro storiti!

Ob mrtvaškem odru.

Umrla je nedavno oseba, ki so jo starši in domači zelo radi imeli. Ko je ležala na mrtvaškem odru, so bile želje preostalih osredotočene v srčni molitvi do neskončno Usmiljenega, naj bi podelil umrli hčeri večno blaženstvo. Podpisani sem prišel na predvečer pogreba domov, da opravim svoje molitve za pokoj drage rajne. Toda kaj sem moral izkusiti? Namesto podnevi, je prihajalo največ ljudi kropit ponoči; mnogo otrok, fantinov in deklet pa precej pozno v noč. Pomolili so za trenutek, recimo za pet minut, nato so pa posedli okrog odra in po veži. Začel se je dirandaj vsakdanjih pogovorov, smeha in norčij. V trdnem prepričanju, da ta »pobožnost« duši pokojne hčere prav nič ne koristi, sem odpravil najprej iz mrliške sobe vse, ki niso molili; kajti tudi samo šepetanje ni za kraj, kjer drugi opravljajo svojo pobožnost. Nato sem prosil in — ko nič ni izdalo — zahteval od preostalih v veži, naj se poslove, kajti samo posejanje ob mrliču nima ne pomena, ne koristi. Ubogali so, dasi nekateri očitno neradi. Samo ena skupina je bila tako prijazna, da se je odločila za vzajemno molitev rožnega venca. Glasno in lepo smo molili.

Človek se mora res čuditi srčni neglajenosti mladih oseb, ki ob takih trpkih prilikah, ko oče in mati komaj prenašata noč, ko domači — vsi zdelani od bridkosti in utrujeni od težkih noči, ki so jih prečuli ob bolniški postelji — tako potrebujejo utehe in tolažbe, čuditi se je — pravim — vasovalcem, ki ob ta-

kih žalnih urah iščejo takorekoč le sebe, le zabavo! Kdor gre kropit — in prav je, da se ta navada ohrani — naj se zaveda, da gre opraviti prijateljsko dolžnost, da gre molit za pokoj umrle osebe. Če more, naj izpregovori tudi tolažilno besedo domačim, naj se pa tiho in čimprej poslovi. Šale in neumestni dovtipi, kajenje ali celo popivanje, dolgo posedanje mladih oseb obojega spola z dvomljivimi razgovori in kar je graje vrednega — je znak neotesanosti in brezobzirnosti do mrliča, kakor tudi žalitev domačih.

Zato pa, da se ta grda razvada, ki jo je »Bogoljub« nekoč že grajal, odpravi, ne kaže nikjer pripravljati ne tobaka, ne pijače, kadar je v hiši mrlič. Tisti pa, ki gredo izkazat umrli osebi zadnjo ljubav, naj vedo, da je »žalostne tolažiti« sicer dobro delo; toda smeh in razposajenost kropilcev ni nikakor primeren lek za žalost. Da se napravi red v tem oziru, naj bi se sosede in vaščani do gotove večerne ure vrstili v skupni molitvi. Ob bolj pozni uri naj pa tudi molitev preneha in naj bo pri bolniku samo en čuvaj. Skupna molitev bo najslajša tolažba za domače. Lepo bi bilo, če bi se člani Marijine družbe, ali naših Orlovskih odsekov ter izobraževalnih društev organizirali za take prilike in bi se z molitvijo poslavljali od rajnih oseb; zraven bi pa skrbeli, da bi ne bilo nepotrebnih nerodnosti, ali nedostojnosti in nečednih jezikov! Bilo bi to na veliko korist pokojnemu, domačim pa v izredno tolažbo.

Fr. B.

Častitljivi Peter Julijan Ejmar (Eymard).

V sv. Cerkvi se opaža neko evharistično gibanje. Zdi se, da se je privlačnost v tabernaklju skritega Zveličarja povečala, da bi pritegnila ljudi k njih edinemu viru tolažbe in veselja. To evharistično gibanje pospeševati je bila življenska naloga častitlj. Petra Julijana Ejmar (Eymard). Toda preden je jasno spoznal to nalogo in pripomočke in pot do nje uresničenja, je moral prebiti veliko preskušanj. Prva je bila, kako premagati mnogo ovir, da bi dosegel duhovniški stan.

Rodil se je 4. svečana 1811 v Ma Mir d'Isère (La Mure d'Isère) pri Grenóblu (Grenoble) na Francoskem kot sin kovačev. Ljubezen do sv. Evharistije je Julijan vsrkal vase že v domači hiši. Njegova mati je namreč zelo, zelo častila presv. Zakrament. Vsak dan ga je obiskovala v cerkvi in je jemala s seboj tudi svoje otroke. Za malega Julijana so morali biti to pač nad vse veseli trenutki, kajti kmalu ga je nekaj na vso moč vleklo v cerkev. Če ga kdaj nikjer drugje niso mogli najti, so ga gotovo našli na oltarnih stopnicah. In Gospod v tabernaklju je kaj dobro znal nedolžno otroško srce poučiti in nase pritegniti. Deček je že zgodaj kazal občudovanja vredno razumevanje verskih resnic. Že kot petleten deček zahrepeni po sv. obhajilu in izreče željo, da bi postal duhovnik. Devet let star, hoče iti k spovedi, da bi se pripravil na praznik sladkega Imena Jezus, pa ga župnik in kaplan zavrneta, češ, da nimata časa; Julijan se pa kljub debelemu snegu pogumno napravi na pot, da bi v sosedni župniji opravil spoved. Pred prvim sv. obhajilom, ki ga je prejel v dvanajstem letu, se poda na božjo pot k sedemdeset milj oddaljeni cerkvi Naše Ljube Gospe di Ló (du Laus). Poleg velike ljubezni do sv. Evharistije je cvetela v njem kajpada tudi lilija čistosti v nezbledelem blesku.

Čeprav je Julijan tako razločno kazal duhovniški poklic, vendar je oče hotel, da postane kovač, in mu ni hotel dovoliti študirati. Njegovi vrstniki, ki so se posvetili učenju, so ga kot ukaželjnega kovaškega vajenca med počitnicami poučevali o osnovnih pojmih latinščine. Končno oče spregleda in pošlje sina, ki je imel tedaj že sedemnajst let, v Grenobl k nekemu duhovniku. Naslednje leto vstopi Ejmar v novicijat Oblatov v Marseju (Marseille).

Pa ker se pregoreče loti vsega, kar novi stan zahteva, zboli in se mora po desetih mesecih vrniti domov. Tu se njegovo zdravstveno stanje tako poslabša, da ga morajo prevideti s sv. zakramenti za umirajoče. Ko vsi obupavajo, da bi še kdaj ozdravel, Julijan venomer zaupno ponavlja: »Duhovnik bom.« Njegova močna volja po dveletnem boju preмага bolezen. Oglasi se za vstop v grenoblsko semenišče in, dasi se je prav malo učil in mu je poleg tega njegov župnik dal še neugodno spričevalo o njegovem prejšnjem znanju, zelo dobro prebije sprejemno izpraševanje. Ta nepričakovani uspeh pripiše posebni pomoči prebl. Devica. Že čez tri leta, 20. malega srpana 1834, doseže srečo, da ga posvete v mašnika. Vsakdanja daritev šele prav razplamti njegov evharistični žar pobožnosti. Kadar dovoljujejo razmere, se dve uri pripravlja na sv. mašo in prav toliko časa se zahvaljuje. Duhovnik, ki je tako prevzet po veliki skrivnosti ljubezni, mora nujno v dušnem pastirstvu dosegati največje uspehe. Le po dolgem upiranju mu škof 1839. dovoli vstopiti k Maristom. »S tem, da prepuščam takega duhovnika maristovski družbi,« je dejal, »ji dajem zadostno spričevalo, kako visoko jo cenim.«

Oče Ejmar je v redu opravljal odlične službe. Že l. 1845. je postal lijonski provincijal, pozneje voditelj novincev in predstojnik kolegija v La Seju sir mer (La Seyne-sur-mer). Povsod je po njegovem prizadevanju vsvetelo češčenje presv. Zakramenta in s tem tudi versko življenje njegovih podložnih. Toda on naj bi še več storil za pospeševanje pobožnosti do največje skrivnosti ljubezni. Na božji poti v Furvijeru (Fourvière) je čisto jasno spoznal, da zahteva Bog od njega, naj ustanovi red, ki bi mu bil glavni namen češčenje presv. Zakramenta. Njegovi življenjepisci govore, da se mu je trikrat prikazala prebl. Devica, ki ga je vzpodbujala k temu delu. Drugikrat je dobil pri zahvali po sv. maši o istem predmetu posebno razsvetljenje. Vendar se ni prenačljil. Po dominikanskem generalu P. Jandelu pokaže svoje načrte sv. očetu Piiu IX., in ta ga le pohvali in vzpodbuja. Po nadaljnjem posvetovanju z modrimi osebami se o. Ejmar čuti dolžnega, zapustiti družbo Maristov, dasi mu je bilo zelo težko, ločiti se od bratov, ki jih je tako

vzljubil, in ki so mu ponujali vse, da bi ga le pridržali v svoji sredi.

Čas poskušenj za Ejmarja še ni minil. V Parizu poskusi uresničiti svoje delo. Razvpijejo ga kot čudaka, ki je pobegnil iz svojega samostana. Prvi tovariši, ki jih je bil pridobil za svoje načrte, ga zapusté. Z dovoljenjem nadškofa Sibur (Sibour) sme l. 1857. ustanoviti malo naselbino in naslednje leto doseže že tudi, da mu v Rimu potrde redovna pravila, ki jih je sestavil. Namen reda je v prvi vrsti, pospeševati češčenje presv. Evharistije pri sebi in drugih. Z ognjevito gorečnostjo začne Ejmar sedaj izpolnjevati svojo nalogo. Pred vsem skuša duhovnike ogreti za največjo skrivnost ljubezni. Po njegovem prizadevanju se ustanovi »Evharistična zveza duhovnikov-častilcev«, ki je danes razširjena po vsem svetu in svoje člane zelo podžiga k posnemanju neizmerne ljubezni skritega Boga. Kot evharistični pridigar

prepotuje Ejmar francoske dežele, da bi tudi vernike približal Solncu katoliške vere, da bi jih ogrel z njegovimi žarki. Bil je zgovoren zagovornik pogostnega svetega obhajila, ker je v njem videl najboljši pripomoček zoper greh.

Razen družbe duhovnikov presv. Zakramenta je ustanovil Ejmar še žensko družbo: služabnice presv. Zakramenta. Obe družbi zelo goreče nadaljujeta delo svojega častiljivega ustanovitelja. Tega je 1. vel. srpana 1868 v La mir (mure) zadel kap in je umrl. Ko so l. 1877. telo prenesli v Pariz, je bilo še nestrohnjeno. Njegovo življenje dokazuje, kak studenec radósti in svetosti je za nas tolažbe potrebne, grešne popotnike v tej solzni dolini presv. Evharistija. Gotovo bodo vsi prijatelji presv. Zakramenta veseli, ko bodo videli tega gorečnika za pozabljenega, skritega Zveličarja povzdignjenega na oltar.

Kako se možimo in žénimo ...

Povest v pismih. — Spisal Pavel Perko.

VI.

Ljuba moja Rezika!

Danes imam zopet polno novic. Prva je ta: Martin je s a m odklonil tovarštvo. Kako sem to izvedela — o tem pozneje. Najprvo Ti odgovorim na to, ko praviš, da imam do Bizjakove Tone preveč mržnje, zato ker jo tako z gotovostjo dolžim, da bo našla pota in načine, da si pridobi Martina. Ne vem, kako sem ravno zapisala v zadnjem pismu. Morebiti moje besede res »niso združljive s krščansko ljubeznijo do bližnjega«. Morebiti pa tako hudo nisem mislila, kot sem zapisala. In pa tole je: Ako človek živi v takem kraju kot pri nas, ko je tistega ogabnega usiljevanja toliko, potem postane sumljiv, da vidi ponujanje tudi tam, kjer ga ni. Zato, draga Rezika, se bom ravnala po Tvojem nauku, da naj imam v srcu malo več ljubezni, v očeh pa malo manj črnine... Dobro si povedala, Ti porednica!

Druga novica. Golarjev Martin je bil pri nas na obisku. — Sedaj pa le poslušaj. Povedala Ti bom vse kakor na spovedi. Dobro si me bila v strah vzela v zadnjem pismu. Da naj bom trdna in sama sebi zvesta, kadar pride — si mi zabičila. In da naj Ti potem vse natančno opišem, kako je bilo; ker da boš potem presodila kakor strog sodnik, ali sem

se obnašala prav ali ne... Dobro, tu me imaš!

Moj namen je bil, da se bom obnašala sicer vljudno, da bom pa kar se dá nedostopna, zato da ne bo prilike, da bi me vprašal za kako možitev. Pred Martinovim prihodom še nič nisem vedela, kako je s tisto njegovo odpovedjo. Zato sem skušala prepričati samo sebe, da on ni sam prostovoljno odpovedal, ampak da pač zato ne bo šel, ker svatbe ne bo. In pa, da še ni nič gotovega, če na Čudnovo svatbo ne pojde. In tako dalje. To sem si prigovarjala zato, da se mi ni videl v preveč lepi luči; ker spominjam se, da sem enkrat nekje brala, da hudobec kako ljubo osebo postavlja pred nas v prav lepo luč, zato da nas moti z njo. Jaz sem torej Martina postavljala nalašč v prav slabo luč, zato ker sem se v resnici bala, da bi v odločilnem trenutku utegnila biti sama sebi nezvesta. Tako sem bila po notranje precej dobro pripravljena na njegov prihod.

Prišel je v nedeljo popoldne med naukom. Jaz sem bila v cerkvi. Ko pridem domov, je sedel ob Tinetovi postelji.

»Dober dan, Katarina. Sem prišel enkrat k vam pogledat. Tegale mojega Tineta.«

»Prav,« sem rekla, »saj te pri nas še nikdar ni bilo.«

To sem morala reči, kajne Rezika, zavoljo vrljudnosti?

Dobro. Potem pa on:

»Pa me res ni bilo. Je že tako; v drugi fari smo in človek ne dobi prilike. Med tednom tešem. Zadnje čase sem pa slišal, da je Tine obolel, pa sem rekel: Danes je nedelja, čas imam —.«

»Jaz sem bila pa v cerkvi pri nauku. Ne veš, kako so gospod fantom na srce govorili.«

»A—? Kaj so pa povedali?«

»Da naj popoldne bolj v cerkev hodijo. Fantom so govorili, fantov pa bilo ni...«

»Poglej no! Med tistimi, ki jih ni bilo, sem bil tudi jaz.«

»Tudi ti! Tudi ti!« sem hitela. To je bilo pa že malo bolj ostro, kajne?

»Ampak v resnici nisem mogel, Katarina —.«

»Nič, nič! Saj jaz nisem tvoj spovednik. To sem le tako rekla. Zdaj moram pa iti za krave napravljat. Pa se kaj pogovorita.«

In šla sem. —

Kajneda — posebno prijazna nisem bila?

Potem sem pa ves čas — razumeš: ves čas zunaj bila.

Ko so mi oče imeli nekaj povedati in so me noter klicali, sem očeta pri oknu ven poklicala, da sva se zunaj pomenila. Pa so rekli oče:

»Ne drži se preveč osorno, ker to je prav dober fant. Da bi le več takih bilo.«

Jaz pa:

»Saj se ne mislim. Ampak ne maram, da bi mogel kdo kaj reči.«

»Tisto je pa tudi res,« so rekli oče.

Tako. Do tu — upam — je šlo vse prav.

Ko je Martin odhajal, sem bila v kuhinji. Nalašč in brez vzroka nisem mogla iz kuhinje bežati, zato sem ostala. Pride mimo, pa se naštoni na poboj in kar začne:

»Katarina, zdaj je pa tako-le: Pri nas doma je kakor v vicah. Jaz sem sklenil, da pridem ali k vam, ali pa grem v Ameriko. Vem, kaj hočeš reči, da Tine še lahko ozdravi. Bog mu daj še veliko zdravja in dolgo življenje. Če mu ga bo dal, bom vedel, da je s tem Bog

meni pokazal pot po svetu. Če mu ga pa ne da. — Katarina, saj veš, kaj hočem reči... Na to mi odgovori. Pa čisto na kratko: Ja ali pa ne?«

»Ne zameri, Martin — ne!«

»Dobro. To je kratka, pa zastopna beseda. Zdaj pa grem, in po poti se bom vprašal: Zakaj pa nisi dežnika vzel seboj, ko si vedel, da bo dež? Pozdravljena, Katarina!«

Rezika, takrat mi je pa čudno postalo pri srcu... Če bi ga bila Ti videla, kako se je silil, da bi se smejal tisti svoji šali o dežju, pa mu je vendarle kakor mrena šlo preko oči... O, lahko je reči poprej: Trdna bom. Ampak, kadar pride tista ura — —

Sel je skozi vrata, in ko je imel zaviti za voglom, mi je nekaj reklo: Tako pa ne smeš! In sem stopila za njim in sem ga zaklicala:

»Martin, postoj in mi povej, kako je z Bernotovo svatbo: ali si sam odpovedal za tovariša ali kako?«

»Ni bilo treba odpovedovati,« je rekel.

»Zakaj ne? Ali te niso prosili?«

»Bi me bili. Bizjakova Tona je povedala naši Neži, da me bodo, jaz sem pa Neži povedal, da naj me ne. — Sedaj pa moram res hiteti, ker bo le dež. Poglej!«

In pokazal je na oblake, ki so se zbirali za Rakitovcem.

Jaz pa sem rekla — (za to-le pa vem, da me boš, Rezika) — sem rekla:

»Ej, Martin, jaz pa mislim, da bo še solnce.«

Obstal je in se je obrnil nazaj:

»Ali resno misliš, Katarina?«

»Resno, resno!«

In zbežala sem v vežo, iz veže pa gor pod streho v svojo sobico, in tam sem se vrgla na posteljo in sem jokala do večera. Krave so pa morale verdevati oče —

Zdaj, Rezika, sem Ti opisala vse natančno in po resnici, kakor je bilo. Zdaj pa sodi! Če bi me ne bilo sram, bi Te prosila, da imej veliko ljubezni v srcu, pa malo črnine v očeh. Pa me je sram, ker vem, da tista, ki je drugje gledala le skozi črnino, ne sme zahtevati, da bi jo drugi gledali skozi ljubezen.

Z Bogom!

Katarina.

Beli očetje — apostoli Afrike.

Misijonska družba belih očetov, ki jo je ustanovil požrtvovalni kardinal Charles Lavigerie, Francoz, si je odbrala za

in bogatejših. V času od junija 1922 do junija 1923 so beli očetje krstili 45.428 duš. Sv. obhajil so razdelili 5,919.814, od

Pustite male k meni!

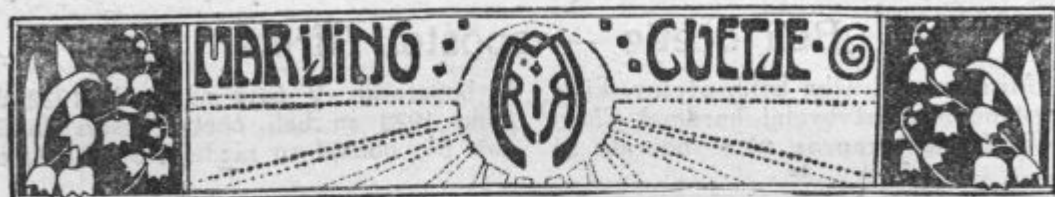
svoje poslanstvo predvsem Severno Afriko, kjer je tekom pol stoletja natrgala Kristusu precej sadov, vsako leto lepših

teh 2,109.176 samo v ugandskem vikarijatu. Za 69.329 dečkov in 49.124 deklic o vzdrževali 2934 šol ter so pozdravili v

svojih okrevališčih 1.630.745 bolnikov. To so vesela poročila o sijajnih uspehih, ki so jih omogočile izdatne gmotne podpore in goreče molitve. To priznavajo očetje sami v »Bulletin des Missions d'Afrique des Pères Blancs«, kjer se zahvaljujejo dobrotnikom ter jih prosijo, naj nikar ne prenehajo donašati duhovnih in gmotnih sredstev v času, ko se obeta obilna žetev,

a primanjkuje pomoči. — Danes je v 12 apostolskih vikarijatih zaposlenih 542 misijonarjev iz družbe belih očetov, ki jim pomaga 34 domačih duhovnikov, 312 evropskih redovnic in 257 domačih sester. Na 147 postajah imajo 3465 katehistov, 380.464 novokrščencev in 146.214 katehumenov.

(«Les Missions Catholiques» od 28./3. 1924.)

Prvi slovenski Marijanski kongres.

Ljubljana se pripravlja na slovesno praznovanje Marijanskega kongresa in na posvečenje novega Marijinega svetišča na Rakovniku. Prav nič ni dvoma, da bi si naš narod z vsem srcem ne osvojil vzvišene misli in globoke vsebine, ki je izražena v besedi »Marijanski kongres«. Češčenje Marijino, ono iskreno, dejansko češčenje, ki ni omejeno zgolj na čuvstveno pobožnost, naj se povzpne s pomočjo Marijanskega kongresa do vzorne popolnosti. S tem plemenitim ciljem naj se združi na Marijanskem kongresu tudi odkrita hvaležnost, ki jo dolgujemo nebeški Materi. Kdo premeri vso polnost milosti, ki jih je prejelo slovensko ljudstvo v dolgih stoletnih dobah po Marijini priprošnji! Brez pomisleka smemo obrniti besede velikega slavitelja Device Marije — sv. Bernarda — tudi na naš narod: »Vsem je odprla naročje svojega usmiljenja in vsi so prejeli od njene polnosti: jetniki oproščanje, bolniki ozdravljenje, žalostni tolažbo, grešniki odpusčenje, pravični milost stanovitnosti.«

Spodobí se torej, da izrečemo najboljši nebeški Materi skupno zahvalo in sicer v oni meri, ki odgovarja njeni do-

brotljivosti in naši jubezni do nje. Marijanski kongres in slovesno posvečenje Marijine nove cerkve naj doseže tak sijaj, ki bo docela izpričal našo otroško vdanost in zvestobo do Marije.

Težki časi, v katerih živimo, nas naravnost silijo, da se z vso iskrenostjo oklenemo »Matere dobrega sveta«, ki nam bo pomagala zatreti zmote sedanje dobe, ter rešiti domovino vseh notranjih in vnanjih sovražnikov.

Prvi slovenski Marijanski kongres (7. in 8. septembra) naj bo impozantna skupščina Marijinih sinov in hčerâ, kakor tudi vseh slovenskih častilcev in častilk Marijinih. Prihiteli bomo od vseh strani, da se skupno s svojimi škofi in zajedno z odličnimi tujimi gosti poklonimo brezmadežni Devici, da se prepojimo z novim ognjem za proslavo »Kraljice kongregacij«.

Lanski evharistiški kongres v Zagrebu naj praznuje letos slovesno obletnico v Marijanskem kongresu v Ljubljani. Prepričani smo, da sad in blagoslov drugega ne bo manjši od prvega. Vse pa v slavo božjo, v povišanje Cerkve in — na čast Marijino!

Dopisi.

Kranj. »Ali more iz Kranja kaj dobrega priti?« — se bo vprašal čitatelj. Nikar prenašlo soditi! Ne da bi se skazovali ali hvalili — moramo priznati, da morda nikjer nimajo tako živahne dijaške kongregacije kot v Kra-

nju. Dne 10. maja je bil za dijake časten dan. Sprejetih je bilo nanovo 54 kandidatov, oziroma kandidatinj. Slovesnost je bila tembolj pomenljiva in ganljiva, ker je nove Marijine sinove — nevstrašene junake — sprejel v

Marijino armado prevzvišeni g. knezoškof sam. Naša dijaška kongregacija se je s tem dnem nanovo okrepila. Sedaj ima že 103 članke. To nekaj pomeni: dobra tretjina vseh dijakov na kranjski gimnaziji! Čast kongregantistom, ki so tako vztrajno in z veseljem sodelovali pri celi prireditvi ter tudi marsikaj žrtvovali v proslavo Marijino. Ta ponovni nastop, ta vnema dobrega dijaštva naj bo za vzpodbudo vsem dijaškim in fantovskim kongregacijam. Pogumno naprej pod Marijino zastavo!

Sveče v Rožu (Koroško). V naši župniji smo imeli od 6. do 13. aprila sv. misijon. Vodila sta ga dva gospoda iz Družbe Jezusove. V župnijski cerkvi je imel misijonske govore P. Pristov, v podružnici na Bistrici pa P. Sečnik. Misijona se je ljudstvo v župnijski cerkvi v Svečah udeležilo povoljno, v podružnici na Bistrici pa povsem pridno. Obhajil je bilo čez 1500. Žalibog, da so nekateri, ki se niso odzvali in še niso opravili velikonočne spovedi. Misijonske pridige so bile zelo temeljite. Posebno sta gg. misijonarja priporočala pogosto sv. obhajilo; ženstvo naj bi šlo prvi petek, moštvo pa prvo nedeljo v mesecu.

Novaki pri Cerknem. Naša deklška Mar. družba je najstarejša v dekaniji. Ustanovil jo je g. Jos. Abram l. 1905. in jo vneto vodil tri leta; tako tudi njegov naslednik g. Jos. Fon. Od l. 1910. dalje do novembra lani je bil voditelj g. Ivan Kenda. V tem času je družba preživela burna vojna leta. Nastanjeni so bili toč vojaki raznih držav. Veliko je bilo nevarnosti za družbo in s težkim trudom jo je prikljubljeno voditelj pripeljal do mirnejših časov, da se more zdaj lepo razcvitati.

V tem času so šle štiri članice v samostan; 15 iz Davč jih je pripadlo onostran meje v Jugoslavijo. Letos ustanove tam lastno družbo. Zdaj je naš voditelj g. Anton Krapež, ki je prišel k nam iz Cerknega. Družba šteje 50 članic in 5 novince. Predstojništvo ima seje vsak mesec. Duhovnjija je jako raztresena in do nekaterih hiš je od cerkve eno uro in še več. Vendar se pridno udeležujemo shodov in sv. obhajil, posebno o prvih petkih v mesecu. Te praznujemo prav slovesno. K sv. maši pride ljudi (tudi moški) skoraj kakor ob nedeljah. Prav ganljivo je, ko skoraj vsa cerkev pristopi k sv. obhajilu. Družbenice seveda nočemo zaostajati za drugimi. Tudi posvetitev družin presv. Srca lepo napreduje. Odsekov v družbi nimamo. Pač pa smo nabrale precej naročnikov za dobre liste. Naročile smo: 45 Bogoljubov, 20 Glasnikov, 18 Misijonskih listov. Razprodale smo 20 Misijonskih koledarjev in 30 novih družb. molitvenikov.

Prihaja nam tudi 6 izvodov Cvetja, 3 Vigredi; mlajšim 5 Vrtecev z Angelčki. Nabrale smo tudi 70 udov za Goriško Mohorjevo družbo, dasi šteje naša duhovnjija zdaj komaj 700 ljudi. Omenjam še, da smo zložile za novo zavezo pred tabernakljem 260 lir. Začele smo se bolj zanimati tudi za dobrodelnost in pridno nabiramo. Naj nam Marija pomaga pri našem delu in presv. Srce naj da svoj blagoslov.

Iz Črnomlja. Zadnji čas se je tudi pri nas začelo povsod bolj živahno delovanje v verskih zadevah. Imamo ljudsko cerkveno petje, ki je šele v razvoju in ga oskrbuje šolska mladina. Prav dobro gre. — Od 20.—24. febr. smo imeli duhovne vaje za Marijino družbo; imel jih je voditelj g. Pavlin Bitnar. Udeležba je bila jako razveseljiva. Vaj so se udeležile tudi tretjerednice in nekatera druga dekleta. Za fantine so bile duhovne vaje od 28.—30. marca. Govore je imel ljubljanski misijonar g. A. Tumpej. Vplivalo se je tudi na naše može, da bi prejeli sv. zakramente vsako prvo nedeljo v mesecu. Z veseljem opažamo, da se kaže čedalje večji uspeh in napredek.

Dornberg pri Gorici. Tridnevno slovesno pritrkovanje lepo donečih dornberških zvonov je naznanjalo, da ima biti Marijin praznik, 25. marca, dan izrednega slavlja: dan zlate maše g. Jož. Godnika in dan prvega slovesnega sprejema v Marijino družbo. Na obe slavnosti nas je misijonar P. Romuald pripravil s tridnevnicom. Skoro en teden so dekleta M. dr. pletla vence, s katerimi so fantje cerkev okrasili. Na predvečer sta zažarela zvonik in cerkev v morju električnih luči; v razsvetljavi so se premikale množice ljudstva pred župnišče čestitat zlatomašniku. Pevci so priredili podoknico, deputacija občinskega starejšinstva z županom na čelu se je prišla poklonit v imenu občine, učiteljstvo je prišlo dat duška svojim čustvom, Marijina družba in cerkveni pevski zbor je čestital. Slavnostni dan je poveličal s svojim prihodom goriški nadškof. Ganljiv je bil vhod duhovščine z nadškofom in zlatomašnikom v cerkev. Dekan Novak je imel slavnostno pridigo. Nato je daroval g. zlatomašnik obdan od 24 duhovnikov-sokratov zlato sv. mašo ob nabito polni cerkvi.

Dopoldne je praznovala svoj praznik častiljiva starost, popoldne se je pa proslavila zorna mladost, ki ima v Marijini družbi svoje zavetje. Veliko število okoliških Marijinih družb z zastavami je prihitelo pozdravit najnovejšo mladiko v cvetočem vrtu naših Marijinih družb in prisostvoval slovesnemu sprejemu 74 odraslih deklet v Marijino družbo.

Po slavnostnem govoru g. misijonarja je izvršil sprejemni obred g. kanonik Valentinčič ob asistenci škofijskega voditelja g. Cigoja in domačega g. župnika. Prevzvišeni g. knez in

nadžkof je zaključil s pontifikalnim blagoslovom lepo slovesnost.

G. zlatomašnik je prejel tudi brzozavko krškega škofa, milostnega g. dr. Srebrniča.

Po domovini.

Naj bi tako ostalo! Mariborski škof dr. Andrej Karlin je početkom maja prvičkrat obiskal kot apostolski upravitelj Prekmurje ter delil zakrament sv. potrjenja. Povsod ga je celokupno občinstvo z radostjo in karmoč svečano sprejelo. Z občinstvom je tekmovalo tudi uradništvo. Celo vojaška godba je bila pri sprejemu. V Dol. Lendavi je bilo birmovanje dva dneva, ker je bilo vseh birmancev in birmank 2099. Prvič po dolgih letih je odmevala v mestni župnijski cerkvi slovenska beseda božja. Vtis na navzoče je bil neizbrisen. Vlado je govoril počasi in lepo, da ga je lahko vsakdo razumel. Tudi na navzoče Madjare je govor napravil mogočen vtis.

Tudi Ljubljana. Marsikaj bi bilo grajati in zavračati; kajti v mestu je vedno dovolj takih, ki hočejo vse, kar se spočne slabega drugod, presaditi tudi v slovensko prestolico. Toda, če človek opazuje ljubljanske cerkve ob majniški pobožnosti, se mora naravnost vzradostiti. Povsod vse polno! Prvi teden je bil misijon v šentjakovski župniji. Vodili so ga oo. kapucini. Čuli smo splošno, da je bil obisk izredno številen in je bilo tudi v spovednicah dovolj dela. Bog daj svoj blagoslov in stanovitnost vsem, ki so pokazali dobro voljo.

Nova maša. 4. maja so imeli v št. Jerneju slovesnost nove maše, ki jo je daroval Vsemogočnemu g. Gregorij Recelj, sin šentjernejskega domačina. Novomašnik je redovnik Cistercijan v Stični.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: župnija Brezovica pri Ljubljani je podeljena Andreju Lavriču, bivšemu župniku in dekanu v Vipavi. — Kot župnijski upravitelj je nameščen v Sinjem vrhu Jožef Koželj, v št. Vidu pri Brdu pa Filip Marješič, bivši župnik na Ledinah pri Žireh.

Slovensko krščansko delavstvo v Ljubljani praznuje dne 30. maja in 1. junija tri-

desetletnico ustanovitve s skupno sv. mašo in slavnostnim zborovanjem in primereno predstavo v Ljudskem domu.

Zahvala. Msgr. Vjekoslav Wagner, katol. župnik v Beogradu je poslal pismo, ki se v njem toplo zahvaljuje vsem dobrotnikom, ki so lani darovali večje ali manjše prispevke (v skupnem znesku 1008.50 Din) za katoliške potrebe v diaspori. »Izvolite javiti dobrim Slovincem, da nam je vrlo ljubo, ko vidimo, da na nas mislite. Kar dajo nam, dajo samim sebi, odnosno svojim, ki žive tu v diaspori. Od srca se jim zahvaljujemo, a dragi Bog naj obilno povrne! Upamo, da bomo še to leto zgradili dvorano za naša društva, zato Vas prosimo še v bodoče naklonjenosti.«

Duhovniške spremembe v goriški nadškofiji. — Jožef Grilanc, dosedaj župnik v Nemškem Rutu, je postal župnik v Šmartnem. Župnijo Nemški Rut oskrbuje Leopold Arko, bivši rihemberški kaplan. Natal Monkar je šel iz Srpence v Žabnico na Koroškem. Na njegovo mesto je prišel Sava Zor iz Temnice. Štefan pl. Posarelli je zapustil Otlico in postal upravitelj Skrbine, Temnice in Lipe. Frančišek Gabrejna, bivši 1. kaplan v Hrenovicah je postal upravitelj Otlice. Ign. Žgajnar in Filip Marješič sta nas morala zapustiti, ker jih ni hotela država priznati za državljana; zato upravlja osirotelo župnijo Prem Alojzij Lesar, bivši kaplan v Košani; župnijo Ledine pa Peter Likar, župnik z Gore. — Jožef Likar je postal kaplan v Studnem. — Dne 16. marca t. l. je bil posvečen za mašnika Frančišek Kodrič. 16. marca je imel v Rihembergu novo mašo.

75letnica obstanka je praznovalo učiteljske čč. sestrâ milosrdnic v Zagrebu. V tej dolgi dobi kulturnega dela je poslalo učiteljske čez 3000 narodnih učiteljic na delo med hrvatsko ljudstvo.

Za mladino. Sarajevski nadškof dr. Ivan Šarić je v posebnem pastirskem listu toplo priporočil organizacijo Orlovstva. Svojim du-

hovnikom naroča sledeče: 1. Vsi svečeniki naj bodo »Hrvatskemu Orlovskemu Savezu na roko ter naj organizujejo orlovske odseke v svojem kraju. 2. Nedelja, 11. maja, naj velja kot »Dan katoliške Omladine«. Ta dan (v bodoče pa vsako tisto nedeljo, ki je najbližja 6. maju, praznovanju sv. Janeza Evangelista, zaščitnika organizovane katol. mladine) — naj bodo po cerkvah slavnosti primerne pri-

zastupljajo štirje slovenski dnevnik naš narod, dočim se proti vsem štirim bori samo en katoliški dnevni časopis. Zato bi bilo želeti, da bi se za lavantinsko škofijo čimprej kateri sedanjih katol. tedenskih listov povzpel do dnevnika, ali pa naj se »Slovenec« bolj razširi po vsi Sloveniji. Za časopisje je treba kaj žrtvovati, drugače bomo imeli vedno samo tožbe o zastupljevanju slovenskega ljud-

Takih je nebeško kraljestvo.

dige o važnosti katoliških mladinskih udruženj. Izven cerkve naj se oskrbe nabirne prireditve za »Hrvatski Orlovski Savez« v Zagrebu.

»Naša golema sramota« (velika sramota za nas) — tako je pisal nedavno hrvatski »Katoliški list«, da vsa Hrvatska točasno ne zmore niti enega katoliškega dnevnika. Tako katoličani nehotе podpirajo nasprotne liste, dasi bi jih po vesti ne smeli. — Tudi pri nas

stva potom slabega časopisja. S tožbo se nič ne opravi; treba je dejanj in žrtev!

Osješki meščani so sklenili, da naj se praznuje v Osjeku evharistična slavnost za djakovsko škofijo in za ozemlje Baranje ter severne Slavonije v dneh 16. in 17. avgusta t. l. Pod predsedstvom djakovskega škofa se je zbralo okrog 100 odličnih oseb v Osjeku, kjer so imeli kratko predavanje o pomenu takega kongresa, nakar so soglasno pritrdili

sproženi misli, naj se tudi Osjek uvrsti med mesta, ki hočejo slovesno proslaviti svojega evharističnega Kralja. Izvoljen je bil pripravljavni odbor —; častno predsedstvo je prevzel mestni župan dr. Vekoslav Hengl.

Po svetu.

Nova cerkev Brezmadežne v Lincu, najkrasnejše svetišče v gotskem slogu, je bila posvečena dne 1. maja z velikansko svečanostjo. Papeža je zastopal pri posvečevanju kardinal Frühwirth, ki je bil karmoč prisrčno sprejet. Od blizu in daleč je došlo čez 60 škofov in opatov. Navzoč je bil tudi ljubljanski knezoškof dr. A. B. Jeglič, ki je ob ti priliki za »Slovenca« napisal bodrilno pismo, namenjeno predvsem odrastli mladini, opominjajoč jo, naj se posveti Brezmadežni, da se ne pogrezne v zmote brezbožnosti in v kaluž nenravnosti.

Pozor stražniki. V Budimpešti je letos pristopilo tisoč policijskih stražnikov k mizi Gospodovi. Skupno so opravili svojo velikonočno dolžnost. Osem dni so imeli duhovne vaje. Na cvetno nedeljo so v baziliki sv. Štefana med sv. mašo prejeli sv. obhajilo iz rok apostolskega nuncija msgr. Schioppa. Pred sveto mašo je čakal in sprejel višji ravnatelj policije s častniki ob cerkvenih vratih apostolskega nuncija. Pri sv. maši so policisti peli sv. pesmi. Najlepši prizor pa je bil, ko je toliko mož v resnih uniformah, v vojaškem redu in s spodbudno krščansko pobožnostjo pristopilo k obhajilni mizi. Po sv. opravilu so obhajanci na trgu pred cerkvijo v vojaškem redu pozdravili zastopnika sv. očeta. Godba je igrala vojaške koračnice. Na obrazih stražnikov se je opazilo ono sveto veselje, ki ga da le evharistični Bog. Tudi po drugih ogrskih mestih so pristopili javni stražniki na cvetno nedeljo k mizi Gospodovi in sicer povsod prostovoljno.

Iz roke v roke. Papeževe nabirke za stradajoče in bedne se še vedno nadaljujejo. Objavljen je bil že 54. izkaz novih darov. Svetemu očetu Piju XI. je bilo tako omogočeno, da je za lakoto trpeče v Nemčiji v roke monakovskega kardinala izročil poltretji milijon lir. Američani so poslali v isti namen lepe darove tudi v blagu. Sv. stolica namerava, kakor poroča jezuit Walsh, ki je vodil pomožno poslanstvo v Rusiji, urediti stalno pomožno organizacijo, ki bo poleg Rdečega križa obsegala vso dobrodelno pomoč katol. Cerkve.

Hvaležnost. Nemški kardinal Schulte se je v javnem pismu zahvalil vsem katoličanom inozemcem, ki so kakorkoli priskočili na pomoč bednim prebivalcem Nemčije. Vse pre-

magajoča ljubezen pod vodstvom inozemskih škofov in duhovnikov se je naravnost sijajno obnesla, česar nisem pričakoval. Izkazali so se še celo taki, ki se sami bore za življenske potrebščine — tako je zapisal v označeni okrožnici. — Škofija Detroit v Ameriki n. pr. je darovala 50.000 dolarjev in cele vagone obleke ter živil.

Ruska strahovlada ima še vedno v zaporih 35 katoliških duhovnikov-mučenikov. Drugi, ki so na prostem, pa opravljajo svoje duhovsko poslanstvo vztrajno in pogumno, dasi neprestano preže nanje razni vohuni. Katoliška Cerkev je in ostane nezlomljiva, in tudi na Ruskem bo morala sovjetska strahovlada popustiti. — Nadškof Cieplak, ki so ga v Moskvi izpustili iz zaporov, se sedaj mudi v Rimu in je bil sprejet od sv. očeta Pija XI.

Povsod tožijo, da se oglašajo za duhovski stan premalo novincev; med protestanti na Angleškem so svoj čas zlasti bogate in plemenite družine pošiljale svoje sinove v duhovske učne zavode; vsak 6. dijak se je posvetil pastorski službi; danes samo še vsak 35. — Nasproti pa poročajo, da je naval v katoliška semenišča tako velik, da niti vseh priglašencev sprejeti ne morejo.

3000 avstrijskih romarjev je bilo sprejetih v avdijenci pri papežu Piju XI. v Rimu — dne 21. aprila. Na pozdrav voditelja dr. Kautzky-ja je sv. oče odgovoril v nemškem jeziku. Poudarjal je, da z veseljem zasleduje, koliko se v Avstriji in na Dunaju stori za utrjenje vere, za versko poučevanje in za vzgojo dobrih duhovnikov. Sprejem je bil na Damazovem dvoru, kjer je bil za sv. očeta pripravljen poseben prestol. Dunajčanom se je pridružilo še 2000 drugih romarjev.

»Česar nočeš, da ti drugi storé, tega tudi ti drugim ne stóri!« Francozi zdaj skušajo, kako krivično je, če se državna oblast z nasprotovanjem vtika v privatne verske šole. Francoski redovniki imajo namreč mnogo šol v turški državi. Turška vlada je pa zaukazala, da se morajo iz vseh šol odstraniti verski znaki, torej tudi razpela. Na Turškem so prišli do vladnih jaslí Mladoturki, ki so se nastkali framazonskih načel in nasprotstva do vsakega verstva v zapadnih evropskih deželah, v prvi vrsti na Francoskem. Francozi sedaj na lastni koži čutijo sadove svojih brezbožnih šol. Ukazu turške vlade se francoski kat. misijonski zavodi seveda niso mogli odzvati; vsled tega je prišel ukaz, da se morajo zatvoriti. V Kadi-Keju imajo »Bratje krščanske šole« krasen zavod. Ko je prišla komisija in izjavila, da bo zaplenjen ves zavod, če se križ ne odstrani, je odgovoril ravnatelj: »Nikdar ne bomo pristali na to, da nam iz šolske

sobe iztirate Učitelja vseh učiteljev.« Na ta način so zdaj zaprte vse katoliške šole v Turčiji; samo v Carigradu 36. — Francoska vlada je vložila oster ugovor.

Dežela svobode — dežela samomorilcev. Marsikaj vzpodbudnega nam poročajo časopisi iz daljne Amerike. Vemo pa, da se tam zbira tudi plaža iz vsega sveta. Dobri iščejo srečo v Ameriki, slabi beže pred kaznijo in iz drugih vzrokov, ki niso najplemenitejši. Zato in pa vsled verske mlačnosti, ki je povsod doma, pa tudi vsled brezverstva in krivoverstva, kakor tudi vsled nebrzdanega življenja — se čedalje bolj množe samomori. Lani (l. 1923.) jih je bilo kar 16.000. Med temi naštevajo razmeroma veliko žensk in mlado-

letnih. Listi navajajo različne razloge: »ne-srečna« znanja, gmotno gorje i. dr. Čudno je to, da se jih mnogo usmrti po dolgotrajnih zabavah in plesih. Naravno. Ker ni vere, tudi uživanje človeškega srca ne umiri. Končno pride po prenasičenosti — obup. Kaj je človeško življenje brez vere — izpričuje dejstvo, da je med številom samomorilcev tudi okrog 100 milijonarjev obojega spola. — S tem poročilom pa nikakor ne maramo in ne nameravamo kratiti ugleda ameriškim katoličanom, ki se odlikujejo po lepem verskem življenju, po vnemi za sv. Cerkev, po dobrodelnosti itd. Toda vedeti je treba, da je drugovercev v Ameriki daleko, daleko večje število, kot je katoličanov.

Razno.

V službi ljubezni presv. Srca Jezusovega. Dobrodelnim potom se je čč. ss. uršulinkam v Ljubljani posrečilo tiskati posebne lističe za pospešitev češčenja presv. Srca. Kdor hoče podpirati v sedanjem času Bogu gotovo dopadljivo misijonsko gibanje, naj seže po teh lističih in jih razpečava (komad 2 Din). Čisti dobiček je namenjen izobrazbi, oziroma pokritju drugih troškov onih mladenk, ki čutijo misijonski poklic.

Naznanilo o sprejemu v škofijski zavod sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano za šolsko leto 1924/25. V zavod sv. Stanislava se sprejemajo zdravi, dobro vzgojeni dečki, zakonski sinovi dobrih, krščanskih staršev, ki so z odličnim, ali vsaj z jako dobrim uspehom dovršili ljudsko šolo; zlasti taki, o katerih je upati, da se bodo po dovršeni gimnaziji posvetili duhovskemu stanu. — Prošnje za sprejem je nasloviti na škofijski ordinariat v Ljubljani. Prošnji naj se priloži krstni list in cbiskovalno izpričevalo. Starši ali njihovi namestniki naj prošnje s prilogami prineso v zavod sv. Stanislava v času od 1. do 15. junija t. l. Z njimi naj pridejo obenem tudi njihovi sinovi, za katerih sprejem prosijo. Glede plačevanja in drugega dobe pojasnilo v zavodu. Datum sprejemnega izpita bo naznanjen na rešeni prošnji. — Vodstvo zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano, dne 10. maja 1924.

K Materij Nauki, opomini in molitve za dekleta Marijinih družb. Napisal Janez Zabukovec, župnik v Križah na Gorenjskem. 1924.

Knjižica, ki ima obliko molitvenika, je »navodilo in bodrilo za krščansko popolnost.

Kličje iz spanja in mlačnosti k življenju in gorečnosti«. Tako spremstvo je dal pisatelj lepemu izdelku. »Preveč plitvosti, polovičarstva, površnosti, posvetnosti« — zato nazadovanje po Marijinih družbah in tožbe. Ta knjižica hoče odpomoči. V prvem delu je pokazal pisatelj pot, ki vodi do resnega krščanskega napredka; opozarja na ovire, priporoča sredstva, kako doseči ljubezen do Božja. II. del vsebuje zlasti važno »ogledalo čednosti«. — III. del: Molitvenik, zlasti za Mar. družbe. — Pri g. pisatelju se dobiva knjižica za 20 Din do konca junija. V knjigotrštvu bo dražja. Položnice so na razpolago.

Zanimivi podatki. 11. februarja je minilo 66 let, odkar se je Brezmadežna prvič prikazala v masabielski skalini pri Lurdu 14letni Bernardki Soubirous, ki bo v bodočih mesecih prišteta med svetnike. Prikazovanje se je ponavljalo vsega skupaj 18krat. Nedavno je izšlo poročilo čudežnih ozdravljenj, v kolikor jih je preiskala in potrdila posebna preiskovalna komisija, ki obstoji že od l. 1882. — Iz tega poročila izvemo, da je bilo od leta 1867. dalje v Lurdu čez 6 milijonov romarjev iz vsega sveta. Med temi je bilo 2525 škofov in kardinalov. Čudežnih ozdravljenj je bilo 4445. Bolniki, ki so bili ozdravljeni, se razdele v sledeče vrste: jetični 892, želodčnobolni 694, bolni na krvi in srcu 106, na dihilih 182, možganih 630, v kosteh 155, v členkih 206, na koži 42, od revmatizma, ran in raka izdelani 546, nevrastenični 285. Slepih je bilo ozdravljenih 55 mutastih 24, gluhih 32. Zdravniško komisijo, ki ima do nje vsakdo dostop, je obiskalo 6983 zdravnikov in zdravniških profesorjev.

Za veliki zvon v Sarajevu so darovali (do 30. aprila): po 100 Din: Neimenovan gospod, župnik Anton Golf, Boh, Srednja vas, Občinski urad Sv. Jur pri Kranju, Mestna občina Černomelj, Posojilnica v Gornji Radgoni; po 50 Din: Županstvo občine Struge; po 25 Din: župni urad Sv. Peter v Sav. dolini; po 10 Din: Marija Vesel, Sodažica; po 5 dolarjev (395 Din): Fanny Kristan, Morristown, New Jersey, Amerika.

Bosanski odbor v Ljubljani se najtopleje zahvaljuje preč. g. župniku Alojziju Umlaufu, ki se je v svoji domovini na Moravskem, zavzel za naše brate na jugu in prinesel za siromašne bosenske katoličane lep ciborij in krasen plašček zanj, darilo † nadškofa olomuškega dr. Stojana. Preden bo ciborij odposlan v Sarajevo, bo še krasil misijonsko razstavo o priliki Marijanskega kongresa.

Odpustki

za mesec junij 1924.

1. **Nedelja, prva v mesecu. Bl. Feliks.** Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 13. dan.
2. **Ponedeljek. Bl. Humilijana.** P. o. istim kakor 13. dan.
3. **Torek. Bl. Andrej Híspelski.** P. o. istim kakor 13. dan.
4. **Sreda, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.
5. **Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.
6. **Petek, prvi v mesecu.** P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom presv. R. Telesa kakor včeraj.
7. **Sobota, prva v mesecu.** Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostje za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.
8. **Binkoštna nedelja.** P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali farno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o. — Glede devetdnevnic glej 30. dan maja. Kdor jo je že opravljal, jo lahko ponavlja in dobi iste od-pustke.
11. **Sreda. Sv. Barnaba.** P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 8. dan.
13. **Petek. Sv. Anton Pad.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.
15. **Nedelja. Presv. Trojica.** P. o. istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.
17. **Torek. Zv. Pavel Buralis.** P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.
19. **Četrtek. Presv. Rešnje Telo.** 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor 5. dan; b) udom za uboge duše v vicah; c) udom sv. Družine; d) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska br.) e) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.
20. **Petek. Bl. Mihelina.** Popolni odpustek istim kakor 13. dan.
21. **Sobota. Sv. Alojzij.** P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.
24. **Torek. Sv. Janez Krstnik.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) istim kakor 13. dan.
27. **Petek. Presv. Srce Jezusovo.** P. o.: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jez. pod navadnimi pogoji; b) udom br. presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom br. presv. R. Telesa kakor 5. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.
29. **Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Peter in Pavel.** P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa kakor 5. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 8. dan; f) istim kakor 13. dan; g) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sveti rožni venec. — Tretjerednikom v. o.